

РЕШЕНИЕ

№ 15844

гр. София, 09.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 30.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2508** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 24в, ал. 19 и чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Л. А. (Л. А.), гражданин на Република М., чрез адвокат Г. А., с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 3, офис 31 срещу Заповед № 513з-1221/07.02.2025 за отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване на Началника на отдел „Миграция“ - СДВР.

В жалбата се сочи, че процесният отказ е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административна-производствените правила и материално-правни разпоредби. Твърди се, че оспорваният живее от години в страната и има съвсем нормален живот. Той има български произход и по никакъв начин не заплашва националната сигурност. Посочва, че има постоянен адрес и работа в страна и плаща надлежно съответните осигуровки. Независимо от воденото срещу него наказателно производство, той не е осъждан до момента и има право да напуска страна.

По време на проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят се явява лично. Той и упълномощеният от него адвокат А. поддържат жалбата, по съображения, изложени в нея. Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт Г. оспорва жалбата, като неоснователна. Посочва, че в акта на Началника на отдел „Миграция“ - СДВР са обсъдени всички доводи, касаещи основанията за издаване на исканото разрешение. Счита, че отказът е постановен от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, при спазване стриктно на материално-правните разпоредби, както и не са допуснати процесуални нарушения. Претендира

юрисконсултско възнаграждение. Представени са допълнителни съображения в писмен вид.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 20.01.2025 г. Л. А. (Л. А.), гражданин на Република М., е подал до Началника на отдел „Миграция“ - СДВР заявление рег. № 100209, за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 24, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ.

Чужденецът е имал издадено разрешение за продължително пребиваване в страната, валидно до 09.02.2025 г.

Не се спори, че към заявлението са били приложени документи, съгласно чл. 34, ал. 1 от ППЗЧРБ. В изпълнение на изискването на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ е поискано становище от Държавна агенция „Национална сигурност“.

С писмо рег. № RB 202001-001-03-М-6-294/30.01.2023 г. ДА „НС“ е уведомила Началника на отдел „Миграция“ - СДВР, че дава отрицателно становище, по отношение на предоставянето на разрешение за продължително пребиваване на Л. А. (Л. А.), гражданин на Република М..

Вземайки предвид задължителния характер на становището на ДА „НС“, Началникът на отдел „Миграция“ - СДВР е издал оспорения отказ.

Посоченото становище на ДА „НС“ беше отделено в класифициран том и беше прието като доказателство по делото.

Приети бяха и следните документи: Договор за наем на жилище в [населено място], сключен от жалбоподателя като Наемател, справка по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда, издадена от ТД на НАП, [населено място], видно от която Л. А. има действащ трудов договор с „Руска кухня“ ООД, удостоверение за български произход на Л. А., издадено от Държавна агенция за българите в чужбина, застрахователна полица за медицински разходи на чужденци, пребиваващи в Република България със срок на валидност до 07.02.2026 г., декларация от Д. И., собственик на наетото от Л. А., че не се противопоставя същият да бъде регистриран по постоянен и настоящ адрес, на административния адрес, където се намира жилището и постановление на прокурор при СГП, по пр. пр. № 21435/14.06.2024 г., видно от което Л. А. (Л. А.), гражданин на Република М., е привлечен в качество на обвиняем за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, р. 2, т. 2, във връзка с ал. 2 от НК и по чл. 108а, ал. 7, във връзка с ал. 6, във връзка с ал. 1, във връзка с чл. 20, ал. 2, във връзка с ал. 1 от НК. С постановлението са отменени наложени по отношение на обвиняемия ограничителни мерки да напуска територията на страната.

Със Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021 г. на Директора на дирекция "Миграция", Началникът на отдел „Миграция“ – СДВР е оправомощен да издава разрешение за краткосрочно и продължително пребиваване, както и да отказва издаването на такива разрешения.

Със заповед № 513з-607 от 22.01.2025 г. С. С., заемащ длъжността началник на сектор „Незаконна миграция“ – СДВР е определен да изпълнява длъжността Началник на отдел „Миграция“ – СДВР, считано от 22.01.2025 г. до отпадане на необходимостта.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Л. А. на 13.02.2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 25.02.2025 г. (вх. № 513000-14312), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е неоснователна.

За да издаде оспорения отказ, Началникът на отдел „Миграция“ – СДВР е приел, че са налице предпоставките по чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ. По силата на тази разпоредба, се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26.

Съгласно чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4 и на разрешение на службите за административен контрол на чужденците.

Според ал. 4 на същата норма, разрешението по ал. 1, т. 4 се издава след писмено становище от Държавна агенция „Национална сигурност“, което има задължителен характер за дирекция „Миграция“ и за отдел/сектор/група „Миграция“ при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи.

Оспореният отказ рег. № 513з-5988/06.06.2024 г. е издаден от компетентен орган. Със Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021 г. на Директора на СДВР, Началникът на отдел „Миграция“ – СДВР е оправомощен да издава разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване, както и да отказва издаването на такива разрешения.

Със заповед № 513з-607 от 22.01.2025 г. С. С., заемащ длъжността началник на сектор „Незаконна миграция“ – СДВР е определен да изпълнява длъжността Началник на отдел „Миграция“ – СДВР, считано от 22.01.2025 г. до отпадане на необходимостта.

Оспореният акт е издаден в предвидената от закона форма и съдържа мотиви за издаването му. Административният орган се е позовал на отрицателното становище на ДА „НС“, което има задължителен характер, в производствата по издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на основание чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ.

Като допълнително правно основание за постановяването на оспорения акт е посочена разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно която с отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Т.е. прието е, че чужденецът с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

Разпоредбата на чл. 57, ал. 1 от ЗЧРБ определя, че директорът на дирекция „Миграция““, директорите на ОДМВР или оправомощените от тях длъжностни лица, разглеждат документите на чужденеца за предоставяне право на пребиваване, след получаване на писмено становище от ДАНС по чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция „Национална сигурност“.

Съгласно чл. 6, т. 1 от Закона за министерството на вътрешните работи една от основните задачи на МВР е защита на националната сигурност и тя се изпълнява включително чрез дейността по събиране, анализ и оценка на информация, свързана с националната сигурност (чл. 7, т. 1 от ЗМВР). Дирекция „Миграция“ е основна структура на МВР (чл. 9, ал. 1, т. 5 от ЗМВР).

От своя страна ДА „НС“ осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България (чл. 6, ал. 3 от ЗДАНС), но не разполага със самостоятелно правомощие да издава или да отказва издаването на разрешения за пребиваване на чужденци на територията на страната. Ето защо в ЗЧРБ законодателят е предвидил, че основанието "с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения,

сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност" може да се приложи, както на базата на обстоятелства, установени при упражнена от МВР компетентност, така и на базата на дадено в условията на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ становище от ДАНС.

В оспорения отказ не са обсъдени обстоятелствата, съдържащи се в писмо рег. № RB 202001-001-03-М-6-294/30.01.2023 г. Легалната дефиниция на понятието "национална сигурност" е дадена в разпоредбата на чл. 2 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност, към която препраща и нормата на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за Държавната агенция "Национална сигурност". Необходимостта предоставената информация от ДА „НС“ да бъде защитена чрез съответния гриф за сигурност, по реда на Закона за защита на класифицираната информация, е пречатвала временно възможността на жалбоподателя да се запознае с нея, непосредствено преди постановяване на оспореното Решение. Осигуряването на тази възможност в хода на съдебното производство, след изискването и представянето на информацията от ДА „НС“, според настоящия съдебен състав в достатъчна степен обезпечава ефективното упражняване на правото на защита, поради направените в тази връзка възражения в жалбата са неоснователни.

Преценката дали даден кандидат за международна закрила представлява заплаха за националната сигурност е изключително правомощие на ДА „НС“, съгласно разпоредбата на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС. Осъществяването на ефективен съдебен контрол, по реда на чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ, не предполага проверка на източниците на информация, използвани от органите на ДА „НС“ при изготвяне на становището по чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, поради спецификата на функционалните им компетентности.

Постановеният въз основа на отрицателното становище на ДА „НС“ административен акт засяга правната сфера на чуждия гражданин. Ето защо, макар издателят на оспорения акт да не разполага с възможността да контролира законосъобразността на даденото от ДА „НС“ становище, съдът, воден от задължението за преценка на пропорционалност на наложената мярка и гарантиране на правото на ефективна съдебна защита, следва да провери фактическите и правни основания за издаване на отказа.

В хода на съдебното производство е изискано писмо рег. № RB 202001-001-03-М-6-294/30.01.2023 г. от ДА „НС“ и е обособено в отделен класифициран том. В този том се съдържат данни, които могат да доведат до извод, че Л. А. (Л. А.), гражданин на Република М., представлява опасност за националната сигурност. В цитираното писмо на ДА „НС“ се съдържа информация, която съдът не намира, че следва да се определи като класифицирана, защото обстоятелството, че оспорваният е бил привлечен в качеството на обвиняем, се съдържа и в цитираното по-горе постановление на СГП. Систематичното място на престъпния състав на деянието в което е обвинен А. - по чл. 108а, ал. 7, във връзка с ал. 6, във връзка с ал. 1, е в глава първа на особената част на НК – „Престъпления против Републиката“. Независимо, че воденото срещу чуждестранния гражданин наказателно производство не е приключило с влязла в сила присъда, обвинението, което е му е повдигнато е за достатъчно тежко престъпление, насочено пряко срещу интересите на държавата и следователно представляващо заплаха за националната сигурност.

Доколкото в хода на съдебното дирение не се ангажираха доказателства, които да опровергават заключението на ДАНС, съдът кредитира данните в писмото на ДА „НС“ като достоверни. По силата на чл. 4, ал. 1 от Закона за Държавна агенция „Национална сигурност“, агенцията извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата

и гражданските институции и установения в страната конституционен ред.

Съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗДАНС, агенцията осъществява информационно-аналитична, прогностична, контролна, координационна и методическа дейност със собствена и на други държавни органи информация от значение за националната сигурност; а съгласно чл. 41, ал. 1, т. 2 от същия закон ДА „НС“ осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за издаване на разрешения за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по ЗЧРБ. Република България е суверенна държава и има самостоятелно право да прецени кое лице съставлява заплахата за националната ѝ сигурност, в това число да определи това понятие и всички свързани с него елементи, както и органите и процедурата.

Съдът намира, че становището има за цел да бъде осъществен превантивен контрол и оценка на риска спрямо лицата, влизащи в страната, като по този начин се изпълнява генералната причина за съществуването на ДА „НС“, а именно защитата на националната сигурност. Целта на въведения разрешителен режим по отношение пребиваването в РБ на чужденци - граждани на трети страни, е свързана преди всичко със защитата на националната сигурност.

Изложените съображения, касаещи приложението на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ, правят обсъждането на останалите, приети по преписката доказателства безпредметно. За чужденеца няма да възникне право да получи разрешение за продължително пребиваване в страна, дори да отговаря формално на всички законови изисквания за това, ако той представлява заплахата за националната сигурност.

Така мотивиран, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива са поискани своевременно, съдът дължи присъждането им,.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. А. (L. A.), гражданин на Република М., чрез адвокат Г. А. срещу Заповед № 513з-1221/07.02.2025 за отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване на Началника на отдел „Миграция“ - СДВР.

ОСЪЖДА Л. А. (L. A.), гражданин на Република М. да заплати на Столична Дирекция на Вътрешните Работи, на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 2508 по описа за 2025 г. на Административен съд София – град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

